Yaşasın halkların birliği ve kardeşliği !

Karkerên Hemû Welatan Yekbin !

PÊŞENG

BO ŞORES

25 EKİM 1984

SAYI: 23

ORGANA KOMİTA MERKEZİ YA PARTİYA PÊŞENG A KARKERİ KURDISTAN

Ortak Düşman

İki ayı aşkın bir süredir halkımıza yönelik imha ve sindirme saldırılarını sürdüren kanlı Evren diktatörlüğü, öte yandan da Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkına, diğer anti-faşist kesimlere karşı yeni yeni baskı ve sindirme uygulamalarına girişiyor.

Evren-Özal çetesinin, Kürdistan'daki operasyonlara, mecburi iskan girişimlerine, hain ve işbirlikçilerden oluşan "sivil milisler"in örgütlenmesine, köylerin yakılıp yıkılmasına, binlerce insanın zindanlara doldurulmasına ve onlarca insanın katledilmesine gösterdiği "gerekçe"ler, Türkiye demokrasi ve barış güçlerine karşı da bol bol kullanılıyor. Cuntanın başı Evren, Kürdistan "gezi"lerinde, bir taraftan idamların süreceğini açıklarken, diğer taraftan da YÖK, Sendikalar, Dernekler ve diğer bazı yasalarla ilgili değişik istemlerini, genel "af" hareketini, yurt dışındaki dayanışma eylemlerini, genel olarak demokrasi güçlerini, hatta erken seçim söylentilerini bile provakasyonlarla bağlantılı göstermeye çalışarak tüm bunları "teröristlik"le, "Türkiye'yi 12 Eylül öncesine geri götürmek"le, "dışardan emir almak"la suçladı ve tehditler savurdu. Bu arada faşist mahkemeler, idam ve ağır cezalar yağdırdı. İlyas Has idam edildi. Barış Derneği Davası kapsamı genişletilerek yeniden açıldı. Aydınlar Dilekçesi'ne imza atanlara yönelik baskılar arttı. Devrimci-demokratik ve anti-faşist güçlere yönelik operasyonlar tüm hızıyla sürüyor.

Görüldüğü gibi, halkımıza karşı "haçlı seferi" ilan eden faşist diktatörlük, Türkiye demokrasi ve barış güçlerine de azgınca saldırıyor. Bu da, bir kez daha gösteriyor ki, okun sivri ucu Kürdistan'a yöneltilmesine rağmen, cunta, Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak düşmanıdır; ancak Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadelesi ve kardeşçe dayanışması, faşist diktatörlüğü yıkabilir.

Evren'in Kürdistan Gezisi

Aylardır "teröristleri ele geçirme" bahanesi dayanak yapılarak Türkiye Kürdistanı'nda baskı, terör sindirme eylemleri sürdürülürken, diktatörlüğün elebaşları, operasyonların daha başarılı olabilmesi için Kündistan'a "gezi" ve "inceleme" adı altında ardı arası gelmeyen gezilere çıkıyorlar. Öte taraftan da dört parçaya bölünmüş ülkemizin birer parçasını egemenliği altında bulunduran diğer sömürgeci güçlerle işbirliğine gitmeye, onlarla Kürt halkının haklı taleplerinin bastırılması temelinde anlaşmalar imzalamaya çalışıyorlar.

Faşist diktatörlük, Suriye ve İran'la görüş birliği veya anlaşma temelinde uzlaşmaya varamadı; ama Irak'ın gerici Saddam diktatörlüğü ile yeni bir anlaşmaya vardı. Türkiye-Irak anlaşmasından hoşnutsuz olan İran yönetimi, bu anlaşmayı protesto etti. Irak yönetimi ise, savaşın kendi aleyhine yarattığı dezavantajlardan dolayı şimdilik Türk yönetimine fazla oranda bir askersel yardımda bulunamayacağını, ancak Irak Kürdistanı'nın kuzeyindeki Türkiye Kürdistanı sınırlarına bitişik yerlerde bulunan 15-20 km genişlik ve 120 km uzunluğundaki kordonun sınırları içersinde Türk Ordusu'nun istediği tipte eylemlere girişebilmesine izin verdiğini, bu konuda elinden geldiğince de Türk Ordusu'na yardımcı olacağını belirtti.

Kürdistan halkına karşı girişilen "Huzur Operasyonu"nu "Güneş Operasyonu" olarak adlandırılan ikinci bir operasyon

Devamı sayfa 3'te

İhanet Şebekeleri

Faşist diktatörlüğünün işbaşına gelmesiyle birlikte Kürdistan'ın çeşitli yörelerinde sivil bazı insanlar devlet tarafından silahlandırıldı. Silahlandırılmış birey veya gruplardaki sivil sayısı, Türk Ordusu'nun Ağustos ayı ikinci yarısında başlatığı Kürdistan saldırısıyla birlikte büyük bir yoğunluk kazandı.

Devlet yöneticileri, önceleri "sivil" milis güçlerinin oluşturulduğunu gizlemeye çalıştılar. Daha sonra, K.Evren, açık olan bu duruma resmen değinerek böylesi bir oluşumu 1923'te Atatürk döneminde kalma "İzale-i Şekavet" yasasına dayanarak gerçekleştirdiklerini söyledi.

Kenan Evren'in sözünü ettiği yasa yetkili organlara gerekli gördükleri zaman, devlete "yardımcı" olmaları amacıyla bazı sivillere silah verilmesini öngörüyordu.

TC. tarihi bu tür milis güçlerinin oluşturulma örnekleriyle doludur. Kürt halkının Şeyh Said, Ağrı, Dersim ve daha nice ulusal başkaldırılarını bastırmak amacıyla girişilen saldırılarda her zaman "sivil" milis güçler oluşturularak failiyete sokulmuşlardır. İsyanların bastırılması ve Dersim kahramanlarından Alişer gibilerinin yakalanması veya öldürülmesi olaylarında "sivil" milisler önemli roller oynamışlardır.

O günlerde sömürgecilerle işbirliği içersinde olan yerel gerici güçlerin aktif desteğiyle oluşturulan "sivil" milisler Kürt halkının bastırılan başkaldırı hareketleri ardında başlayan kısmi sesizlik döneminde bir süre için ortadan kaldırıldılar.

12 Eylül darbesiyle birlikte faşizmin iktidar olmasından sonra bu yöndeki çalışmalara yeniden hız kazandırıldı. Özellikle Siirt, Mardin, Urfa ve Hakkari yörelerinde bazı "sivil" çeteler oluşturuldu ve bunlar o yörelerde devletin resmi güvenlik kuruluş-

Devamı sayfa 11'de

HER ŞEY PARTİ İÇİN !

DOĞRULARI SAVUNMAK YETMEZ

Behram ARDA

İdeolojik-politik hat belirlendikten sonra, partinin, yığınlar içerisinde kök salması ve giderek ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesinin pratik öncülüğünü kazanabilmesi, her ne kadar süreç sorunu ise de, her aşamada verilen mücadelenin düzey ve niteliği, bu yönde olmanın en belirgin göstergesidir. Dünya komünist hareketinin pratiğinde kanıtlanmıştır ki, ideolojik-politik hat belirlendikten sonra, örgütsel çalışma, zafere varmanın sonucunu tayin eder. Değişen koşullara denk düşen parti taktiklerinin doğru tespit edilmesi; genel ideolojik-politik hat'a uygun ideolojik,politik ve örgütsel çalışmaların kesintisiz bir biçimde geliştirilip güçlendirilmesi; eksiklik ve yanlışlıkların zamanında farkedilip giderilmesi, hep sağlam ve güçlü bir örgütlenmeye, örgütsel yapıya bağlıdır.

Ne zaman ki, ideolojik-politik hat'a ve yaşanılan sürecin gereklerine uygun bir örgütsel çalışma gerçekleştirilebiliniyorsa, o zaman, parti gerçek öncü olma yolunda emin adımlarla yürüyor demektir. Yok eğer, ideolojik politik hat'ın doğruluğuna rağmen, buna uygun örgütsel çalışma gerçekleştirilemiyorsa, üstlenilen tarihsel görevlerin zamanında ve başarıyla yerine getirilmesi mümkün olmaz.

Bu gerçek, her toplumsal ilerlemenin başarılmasında temel etken olan, teori ile pratiğin diyalektik birliğinin ürünüdür. Nasıl ki, "devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" sözü tartışılmaz bir doğru ise, devrimci teorinin devrimci bir pratik için olduğu ve devrimci pratik olmadan devrimci bir teorinin yığınlar içerisinde maddileşemeyeceği de bir o kadar doğru ve açıktır.

Öte yandan, teori ile pratiğin birlikteliğini sağlamak için her ülke ve aşamalar için geçerli olabilecek hazır reçeteler de yoktur. Ülkelerin ekonomik, toplumsal, siyasal, ulusal, tarihsel, kültürel vb. özelliklerine göre farklılık gösterebilen çeşitli yol ve yöntemler vardır. Ülkemizde de bunun çeşitli yol ve yöntemleri olmakla birlikte, gerek toplumsal ilişkilerin geriliği ve ağır illegalite koşulları, gerekse varolan bazı çarpık ideolojik-politik görüşler nedeniyle teori ile pratiğin birlikteliğini sağlamak daha zorlu ve kararlı mücadeleyi gerektiriyor.

Bunu sağlamada en ağır ve sorumlu görevi hiç kuşkusuz partimiz üstlenmiştir. Hem ideolojik-politik hat, hem de programsal olarak öncülük kazanılmıştır; ama, örgütsel çalışmaların ürünü olan pratik öncülüğü kazanma görevi önümüzde duruyor. Bu nedenledir ki, partimizin ideolojik-politik görüşlerini daha ileri ve kapsamlı örgütsel çalışmalarla perçinlemek ve yığınlarla sıkı sıkıya bağlanmak dünden daha bir önem kazanmıştır. Bu görevler başarılmadıkça sözünü ettiğimiz önem ve zorunluluk kat kat artacaktır. Buna, sömürgeci faşist diktatörlüğün ve diğer burjuva güçlerinin yalan ve demagojileri, gelişen yığın muhalefetini, faşist diktatörlüğün çizdiği "yasal" çerçeveye sığdırma çabaları da eklenince, partimizin üye ve sempatizanlarına düşen görevlerin önemi daha açık görülmektedir.

Ne varki, üzerimize düşen görevleri layıkıyla yerine getirmede, eksik ve aksaklıkları hala tümüyle giderebilmiş değiliz. Sağ oportünizmden arta kalan bazı alışkanlıklar yer yer sürüyor. Hantallık, nemelazımcılık ve çekingenlik, özellikle yığınları kazanma mücadelesinde ne yazık ki, yer yer daha da görülüyor. Sürecin yüklediği görevleri yerine getirirken, çıkabilecek zorluk ve engellerden ,yanlışlıklardan yılgınlığa kapılmadan en azami fedakarlık ve kararlılıkla göğüs germeyi tüm partililere mal edemedik. Ama, tüm bunların yanında çok önemli adımlar attığımız da yadsınamaz. Örneğin, gelişmelere karşı parti taktiklerini tespit etmede, sürdürülmekte olan cephe ve güçbirliği çalışmalarını güçlendirmede, parti basını alanında kalıcı adımlar atmada, partimiz, saygın çalışmalar gerçekleştirdi, gerçekleştiriyor. Tabii ki, biz, bunlarla yetinmedik ve yetinmeyeceğiz de. Çünkü başlıca ölçütümüz, partinin üstlendiği tarihsel misyona uygun olarak teori ile pratiğin ne denli kaynaştırılabildiğidir, partimizin 2. Kongre sonuçlarının ne ölçüde yaşama geçirilebildiğidir.

Soruna bu açıdan yaklaşıp, eksiklik, aksaklık ve yanlışlıklar giderilmeden veya en azından öncülüğün asgari gerekleri yerine getirilmeden, sözünü ettiğimiz pratik öncülüğü kazanabilmek ve bazı hareketlerin kendi çarpık ideolojik-politik görüşlerini çeşitli yanılsamalar yoluyla egemen kılma yolundaki çabalarını kesintiye uğratmak mümkün olmayacaktır. Partimiz, bugün Kürdistan'da varolan örgütler içerisinde en ileri çalışmayı gerçekleştirmesine ve değişen koşullara karşı doğru ideolojik-politik tavırlar geliştirmesine rağmen, bu gerçek böyledir. Böylesi bir yaklaşım, sorunların doğru tespiti ve çözümü için önkoşuldur. Çünkü "hangi misyona göre eksiklik ve yanlışlıklar vardır? " sorusu cevaplandırıldığında, öncü bir parti için eksiklik veya yanlışlık kabul edilen şey, öncülük misyonunu üstlenmeyen bir parti için fazlalık veya doğruluk olabilir.

İşte tüm parti örgütlerimiz, eksik ve yanlışlıklara böylesi bir anlayışla yaklaşmalıdırlar ki, gerçekten nelerin yapılıp yapılamadığı ortaya çıkabilsin, öğretici dersler çıkarılarak gerekli adımlar atılabilsin. Her partili, yanlışlık ve eksikliklerin giderilmesinde kendisine de önemli görev ve sorumlulukların düştüğünü unutmamalıdır.

Devamı sayfa 10'da

Pêşeng: Sayfa 2

Evren'in Kürdistan Gezisi

Baştarafı sayfa 1'de

izledi; ancak Türk yönetimi "Kıskaç Operasyonu"nu (yani Türkiye ve Irak askeri güçlerinin aynı anda ve aynı plan çerçevesinde Irak Kürdistanı'ndaki Kürt gerilla güçlerini toptan kıskaca almayı ve giderek imhaya yönelik askersel bir saldırı eylemine girişmeyi)şimdiye kadar yapamadığından dolayı da hoşnutsuzdur.

EVREN'in KÜRDİSTAN GEZİSİ

Süngü zoruyla kendisini Cumhurbaşkanı seçtiren K.Evren, 2 Ekim günü "incelemelerde bulunmak amacıyla" Kürdistan gezisine çıktı. Gezi Van, Eruh, Şemdinli, Hakkari, Siirt, Bitlis, Muş Erzurum, Kars, Tatvan ve Yüksekova gibi il ve ilçeleri kapsadı. Gittiği yerlerde operasyonların sonuçlarını ele alarak, bundan sonra daha yoğun baskı, terör, sindirme ve katliam operasyonlarının ne şekilde sürdürülmesi gerektiğini tespit ederek buna uygun yönetemlerle devlet güçlerini harekete geçirme çalışmalarını yürüttü. Konuşmalarında, Kürt halkının haklı mücadelesini ve Türkiye ve Kürdistan'da sürdürülen anti-faşist savaşımı karalayıp saldıran K.Evren; cezaevlerinde işkencenin kaldırılması genel "af" ilan edilerek tutuklulara özgürlük tanınmasını ve idamlara karşı açılan kampanyalara değinerek bir örneği ele alırken şöyle dedi: "Şimdi ben bunu, yakaladıktan sonra mahkemeye vereceğim ve ondan sonra da idam etmeyeceğim. Ömür boyu bakacağım. Bu vatan için kanını akıtan bu mehmetciklere silah çeken o haini ben senelerce besleyeceğim. Siz buna razı olur musunuz?"

Evren'in bu konuşmasında da anlaşıldığı gibi O'nun faşist zihniyeti, ömür boyu hapis cezasına çarpıtılan bir politik tutuklunun cezaevinde kaldığı bir ömürlük süre boyunca beslemekten yana değil. Yani, Evren faşisti, tutukluyu ömür boyu hapiste tutmakla yetinmiyor; üstelik ona yiyecek verilmesini bile çok buluyor. Bu tip bir zihniyetin sahiplerine göre, en kısa ve en karlı yol; faşist mahkemelerde uzun süreli hapis cezalarına çarptırılan tutukluların tutuk evlerinde yaşatılmadan yokedilmesi. Zaten tutuk evlerinde uygulanan imha politikasıyla teslim olmayan tutukluları bu şekilde yavaş yavaş yoketmeye çalışmaları gerçeği de bunu doğrulamıyor mu?

Gezileri sırasında, daha evvel kuruldukları artık herkesce duyulmuş olan fakat o güne kadar kamuoyuna resmi ağızlardan henüz resmen herhangi bir açıklamanın yapılmamış bulunduğu "sivil" faşist milis örgütlerinin kuruluduğuna da değinen Evren, daha şimdiden böylesi bir örgütlemeye 2 köyde (oysa gerçekten bu miktar 2 değil; Siirt ve Hakkari'nin gerekli görülen tüm yöreleridir) girişilmiş olunduğunu söyledi.

Kenan Evren, gezisi sırasında bolca islamiyetten,cennet ve cehennemden de söz etti ve vali ve kaymakamlara Kuran'ın ve hadislerin anlamının kavratılması gerektiğini ileri sürdü. Bunu da gerici propagandaları daha iyi yapabilmek ve halk yığınlarını daha kolay aldatabilmenin bir aracı olarak gördüğüne hiç kuşku yoktur. Tam da faşist propagandanın bilinen bir yöntemini, Hitler ve Musolini gibi babalarından devraldığı bir yöntemi uyguluyor.

Evren, konuşmalarında, demokrasi talebini ileri sürenlere çatarak, bunların tümünü "kökü dışardan olmak"ve "komünistlik" le suçladı.

GEZİ SONRASI GÖRÜŞMELER

Evren'in gezisini Özal ve diğer devlet adamları ve parti yöneticilerinin ardarda gezileri izledi. Toplantılar yoğunlaştırıldı. 17 Ekim'de Türkiye Büyük Millet Meclisi "doğudaki gelişmeleri görüşmek üzere" toplandı. Hükümeti ve parlamento-içi muhalefetiyle parlamentoda temsil edilen her üç parti, operasyonların daha da sıklaştırılması yönünde görüş ileri sürdüler. Bu görüş, parlamento-dışı burjuva muhalefet çevrelerince de benimsendi. Hatta kukla parlamentoda temsil edilen ve edilmeyen tüm burjuva partiler, hükümetin, yeterli yoğunlukta bir operasyon yürütmediği görüşünü ileri sürerek eleştirdiler. Yine bu ay içerisinde "gezi incelemeleri" ve yapılan operasyonun temel konusunu oluşturduğu bir Milli Güvenlik Konseyi toplantısı yapıldı. Çankaya'da bir araya gelen Hükümet, Mit ve Genelkurmay yöneticilerinin toplantısında "geniş önlemler" alma konusu üzerinde duruldu. Alınması istenen "önlemler" arasında "sivil milisler"in güçlendirilmesi,köylerin boşaltılarak 50'nin üzerinde köyün insanlarının batıya "mecburi iskanın sağlanması, "Kontr-Gerilla" faaliyetlerinin yörede yoğunlaştırılması, Irak ve Türkiye Kürdistanı'nı kapsamına alacak daha etkin bir operasyonun yapılması, İran, Irak, Suriye hükümetleriyle diplomatik ilişkilerin bu konudan dolayı geliştirilerek ortak tutum takınılmasının sağlanması da var.

Görüldüğü gibi Evren ve diğer üst düzeydeki devlet yetkililerinin Kürdistan "gezi"leri, diğer sömürgeci güçlerle sıklaştırdıkları diplomatik ilişkiler ve Kürt halkının ulusal demokratik halk devrimi mücadelesine yönelik olarak imzalanan Türkiye-Irak anlaşmaları, Türkiye'nin emperyalizmin bölge jandarmalığına uygun düşen düşmanca girişimler ve Kürt halkına karşı belirgin önemli tehlikeleri gösteriyor.

Şimdi hem Kürt halkının demokratik güçleri ve hem de Türkiye'deki demokratik güçlerin kendi aralarındaki birliği ve her iki halkın karşılıklı çıkar temelindeki dayanışma ve ortak savaşımı daha büyük önem taşıyor. Faşist diktatörlüğün planlarının ortaya çıkarılması, eylemlerinin başarısızlığa uğratılması ve halk yığınlarından tam anlamıyla yalıtlanarak alaşağı edilmesi ancak ve ancak böylesi bir birlik ve dayanışma siyaseti güdülerek mümkün olabilir. Bugün tüm demokratik güçleri bekleyen başlıca görev budur●

Pêşeng: Sayfa 3

İMHA VE YILDIRMA POLİTİKALARI HALKIMIZI YILDIRAMAZ

15 Ağustos'ta, sömürgeci faşist diktatörlüğün,provakasyonları bahane ederek halkımıza karşı başlattığı imha harekatı tüm iğrençliğiyle sürdürülüyor.

Barbarlığı ve iğrençlikleri kendi tarihinden miras alan faşist diktatörlük, şimdi de bu tarihsel geleneğini Kürt halkına karşı başlattığı terör hareketleriyle, köyleri yıkıp yakmakla bir kez daha gösteriyor. Her gün yeni yeni işledikleri cinayetlerle katliam provaları yapılıyor. Yüzlerce adi ve iğrenç olay sergileniyor. İşte bu tür operasyonlardan biri de operasyonların yoğunlaştığı Siirt, Hakkari ve Mardin yörelerinde meydana geldi. 15 Ağustos'ta Eruh ve Şemdinli'de meydana gelen sorumsuzca eylemler bahane edilerek Eruh'un HOTİ köyünde de emekçi halka terör estirildi. "Teröristler burada saklanıyor" gerekçesiyle köye baskın yapan faşist diktatörlüğün terör çeteleri sabahın erken saatlerinde bütün köy halkını köy meydanında topladılar. Toplananların çoğunluğunu çocuklar ve kadınlar teşkil ediyordu. Terör çeteleri, köylülerin toplanması sırasında evlere saldırarak yağma ve talana giriştiler, önlerine ne geldiyse yakıp yıktılar. Bütün çabalarına rağmen istediklerini bulamayınca çılgına dönen terör şebekeleri bu sefer köy meydanında toplanan topluluğa saldırmaya başladılar. İlk önce "nerede teröristler, nerede erkekleriniz" vb. gibi sorularla topluluğu sorgulamaya başladılar, topluluktan cıt çıkmayınca azgınlaşan militarist çeteler kalabalığa şöyle seslendiler:"Eğer saklandıkları yerleri göstermezseniz hepinizi geberteceğiz, hepinizi götüreceğiz". En alçak küfür ve hakaretlerle köylülere tehditler savuran çeteler, daha sonra kadınları topluluktan ayırarak hepsini köy meydanında soymaya, soyunmamakta direnenleri zorla soymaya başladılar ve onlara aklın almadığı iğrenç davranış ve saldırılarda bulundular. Kendilerini savunabilecek durumda olmayan o savunmasız insanlara karşı kendi gözleri önünde yapılan iğrenç ve yüzkızartıcı saldırıları hazmedemeyen Mele Abdullah adındaki bir Kürt yurtseveri, jandarmaları köyden geçici de olsa uzaklaştırmak için, terör şebekelerine "gelin sizi teröristlerin saklandıkları yere götüreyim"dedi ve onların önüne düşüp kayalığa götürdü. Köylülere yapılan adi, iğrenç uygulamaları hazmedemeyen Molla Abdullah, uçurumdan aşağı atlayarak canına kıydı.

Kürt yurtseveri Mele Abdullah'ın katili faşist çeteler bu olaydan hemen sonra da terörlerini aralıksız sürdürdüler. Faşist diktatörlüğün köpekleri bir başka cinayetlerini de Şırnak'ta işlediler. Bu yörede sözde teröristleri aramak bahanesiyle yapılan operasyonlarda, merkez ilçeye yakın bir köyde yurtsever bir çobanın canına da kıydılar. Cesedini askeri arabanın arkasına bağlayarak şehre kadar süründürerek götürdüler. Şırnak'a bağlı BILIGAN köyüne yapılan baskında köy çeşmesinin başında oturan üç genç, önce "teröristler nerede" diye sorguya çekildi. Gençlerden olumlu cevap alınamayınca da üçünün üzerine kurşun yağdırılmaya başlandı. Her üç gencin de böylece canlarına kıydılar. Terör şebekesinin başının "alın bunları da cemsenin arkasına bağlayın kazaya götürün halk bundan ibret alsın" şeklindeki emrinden sonra üç Kürt gencinin cesetleri araba arkasına bağlanarak merkez ilçeye (Şırnak) kadar yerden süründürülerek götürüldü. Şırnak Merkez Komutanlığı'na alınan cesetler daha sonra halka gözdağı vermek amacıyla çarşının ortasına bırakıldı. Halka gözdağı vermek için her türlü iğrençliği yapan canilerin bu tavrı ilçede tepkiyle karşılanınca da ilçeye takviye birlikleri gönderildi ve ilçede sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

Yine aynı bahanelerle operasyonlarına devam eden faşist terör birlikleri, Uludere'nin HOZÊ köyü ile Şırnak'ın Avyan mıntıkasındaki MIHEYÊ RESO köyüne yaptıkları baskında umduklarını bulamayınca köyleri ateşe verip her şeyi yakıp yıktılar. Faşist diktatörlüğün militarist birlikleri, Kürt halkına karşı imha harekatını her türlü insanlık dışı uygulamalarını değişik yerlerde yoğunlaştırarak sürdürüyorlar.

Kürt halkına karşı yapılan bu barbarlık ve imha harekatı bizzat Genel Kurmay Başkanlığı ve İçişleri Bakanlığı tarafından doğrudan yönetilmektedir. Operasyonlarda, Türkiye'nin elinde bulunan en modern savaş araçları harekete geçirilmiş bulunuyor. Bu harekat, 1983 Mayıs ayında başarısızla sonuçlanan operasyonların ardında yoğun plan ve hazırlıklardan sonra yapılmıştır. Bu operasyonlar, Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesini dağıtmak ve diğer parçalarla olan birlik ve dayanışma ilişkilerini kesmeye yöneliktir.

Faşist diktatörlüğün, gerici Saddam iktidarıyla birlikte Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesine karşı başlattığı harekat gün geçtikçe bölgede ivme kazanan halkımızın haklı mücadelesini tümden tasviye etmeyi hedefliyor. Sömürgeci faşist diktatörlüğün bu harekattaki bölgesel amaçlarından birisi de ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki jandarmalık görevini pekiştirip, İran-Irak savaşına müdahaleye uygun koşullar yaratmaktır. Ama, Türkiye ve müttefikleri amaçlarına varamayacaklar. Adları ister "Huzur" ister "Güneş" ve de ister "Kıskaç" operasyonları olsun hiç bir operasyon Kürt halkının haklı mücadelesini durduramaz.

W. HASAN

Pêşeng: Sayfa 4

«SENDİKAL HAK VE ÖZGÜRLÜKLER»İN GERÇEK YÜZÜ

Sözde sendikal dönemin ilk sözleşmeleri bağıtlanırken, ilk grevleri de "izin"le uygulamaya başlandı. Bu dönemin ilk uygulamaları olmaları nedeniyle bağıtlanan sözleşmelere ve uygulanan grevlere kamuoyu ve basın normalden daha çok ilgi duydu. Her toplumsal kesim, bu ilk örneklerin şahsında konuya ilişkin yeni yasaları, uygulamaları ve yeni dönemi -bir önceki dönemle karşılaştırarak- kendi ölçülerine göre değerlendirdi, değerlendirmekte.

Hükümet, işveren sendikaları ve sarı TÜRK-İŞ yönetimi, dönemin kendilerine sağladığı olanakları iyi kullanarak, ilk uygulamaların sonuçları konusunda kamuoyunu yanıltmaya, bu uygulamalara karşı tepkileri azaltmaya, işçi sınıfının gelişmekte olan sendikal mücadelesini etkisizleştirmeye çalışmaktadır. Bazı burjuva muhalefet çevreleri de işçi sınıfının gerçek toplu sözleşme ve grev haklarını olanaksız kılan yasaların yürürlükte olduğu bir dönemin bu sözde sözleşmelerine bazı eleştiriler yöneltmekle beraber konumları gereği pek karşı çıkmadılar.

İşverenler, son dört yılda, işçi ücretlerini Yüksek Hakem Kurulu (YHK) vasıtasıyla kendi istedikleri gibi belirleyerek, karlarını kat kat arttırmışlar. Bu süre içinde işçilerin gerçek satınalma güçlerini en az yüzde 50 geriletmişlerdir. Yeni sözleşmeler, işçilerin -son yıllardaki tüm gerçek ücret kayıplarını karşılamak bir yana- mevcut ücretlerinin gerçek değerini bile korumuyor. Resmi devlet kuruluşları enflasyon oranının yüzde 55-60 olarak gerçekleşeceğini açıklamışlar. Oysa işverenler ve hükümet, yüzde 30'luk yıllık ücret artışı önerisiyle masaya oturmuş ve bugüne kadarki tutumlarıyla da belirledikleri bu "hedef"i genel olarak uygulayagelmektedirler.

Türk-İş yönetiminin kurusıkı demeçlerle Özal Hükümeti ve TİSK'le oynadığı kayıkçı döğüşü misali danışıklı döğüş, yeni yasaya göre gerçekleşen "ilk grev uygulamaları"nın gerçek yüzünü gizleyemiyor. Grev hakkının bu haliyle Türkiye'nin de altına imza attığı Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO)nun ilgili sözleşmesindeki grev hakkına ilişkin standartlarla ilişkisi olmadığı ortada (İLO da bu doğrultuda Türkiye'yi resmen uyarmış bulunmaktadır). "İşvereni, ekonomik zarar vermek suretiyle anlaşmaya zorlamak" demek olan grev hakkının mevcut haliyle bu işlevi görmekten uzak olduğu son "grev"lerle de kanıtlandı. Bağıtlanan yeni toplu sözleşmeler, ülkenin ekonomik ve toplumsal gerçekliklerinin çok gerisindedir; işçi sınıfını açlığa, sefalete ve esarete mahkum ediyor. Toplu sözleşmelerin, Türkiye İşverenler Sendikası (TİSK), Toplu Sözleşme Koordinasyon Kurulu (TSKK) ve YHK'nin belirledikleri "ilkeler" çerçevesinde bağıtlandıkları bütün yaygaralara rağmen saklanamıyor.

Bilindiği gibi YHK, TİSK ve TSKK işgüvenliği, çalışma koşul ve süreleri, sosyal haklar ve ücretlerle ilgili olarak benzer "ilke" ve "hedefler" belirlemiş ve yayınlamışlardı. Bu "ilke" ve "hedefler" 12 Eylül sonrasında YHK tarafından bağıtlanan sözleşmelerden çıkarılan kazanılmış işçi haklarının bir daha geri verilmemesini mevcut kimi sosyal hakların arttırılmamasını, ücret artışlarının, özal hükümetinin daha önce belirlediği "1984 yılı enflasyon tahmini " olan yüzde 25-30 esas alınarak YHK'nca belirlenen yüzde 25+2000 TL'yi aşmamasını öngörmekteydi.

Hükümet, TİSK ve Türk-İş yönetimi, gelişmekte olan muhalefeti etkisizleştirmek için kimi ayrı özellikleri olan işyeri ve iş kolları için imzalanan ve ücret açısından, işverenlerin "ilke"sel ölçüleri olan yüzde 30'un biraz üzerinde artış sağlanan ve mevcut enflasyon oranının da çok altında olan genel ölçüyü bozmayan kimi sözleşme örneklerini önplana çıkararak, demokrasinin ve serbest toplu pazarlığın kurallarına uygun işlediği izlenimini yaratmaya çalışmaktadır. Bu yolla faşizmin sopa zorunu gizlemeye, ilgili faşist yasaları temize çıkarmaya çabalanmaktadırlar.

Tuzla'daki Yıldırım ve Desan tersanelerinde, hükümet ve sıkıyönetimin "izni" ile başlatılan grevler, serbest toplu pazarlıkta en etkin araç olan grev silahının nasıl "çakar-almaz" hale getirildiğini somut olarak ortaya koymaktadır.

Serbest toplu pazarlık düzenine geçildiğinin diktatörlük yanlısı çevrelerce iddia edildiği bir dönemde, bu iddiaya "kanıt" gösterilmek istenircesine, biri 17 ve diğeri 36 işçiyi bünyesinde barındıran bu iki işyerinde göstermelik ve tamamen aldatmaca olmaktan öteye gidemeyen bir grev komedyası sergilendi. Diktatörlük, işçi sınıfının artık grev bile yapabildi-

Pêşeng: Sayfa 5

ği, bunun, demokrasiye geçilmiş olduğunu veya en azında bu yolda önemli bazı adımların daha atıldığını kanıtladığını göstermeye ve böylece de gerçek anlamda serbest toplu pazarlık ve grev hakkı için, bağımsız sendikacılık ve demokratik siyasal bir ortam için mücadele eden işçileri oyalamaya aldatmaya çalışmaktadır. Desan ve Yıldırım tersanelerinde başlatılan grevler, 12 Eylül darbesi sonrası "yasal" ve ekonomik açıdan hiç bir önem taşımayan "ilk grevler" olarak Türkiye işçi sınıfı tarihine geçeceklerdir.

Çünkü 2821 ve 2822 sayılı Sendikalar, Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt yasalarının yanısıra Dernekler, Olağanüstü Hal, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri ve Sıkıyönetim yasaları ve valilere tanınmış geniş yetkilerle işçi sınıfının hak arama savaşımı ve bağımsız sınıf sendikacılığı önünde "yasal" engeller oluşturmuştur.Bundan dolayı da bugün bu yasal çerçevelerin sınırları içersinde kalınarak adına layık hiç bir grev yapılamaz. Ve faşist diktatörlüğün aldatmaca amaçlı manevralarından biri olan göstermelik grev hakkı sınırları içersinde kalındığı sürece Türkiye ve Kürdistanlı işçiler haklarını alamazlar.

Getirilen yasal engeller, gerçek grevlerin ancak "yasal" sınırlar dışında uygulanabileceği sonucunu veriyor. Faşist diktatörlüğün yasaları, greve gidilen işyerinin grevci işçilerinin işyerini zorunlu olarak terk etmelerini; grev kırıcılarının davranışlarına grevcilerin hiç bir müdahalede bulunamamasını ; işyeri önünde veya civarında toplu luk oluşturulmaması ve en fazla her bir işyerinde 2 grev gözcüsünün bulundurulabilmesini; grev gözcülerinin işyerine giriş ve çıkışları engelleyememesi ve kontrol amacıyla bile olsa hiç kimseyi durduramamasını; işyerinde grev olduğunu gösteren bir yazıdan başka hiç bir şeyin asılmaması, yapıştırılmamasını ve çadır veya baraka kurulmamasını öngörüyor. Bundan başka, eğer, mahalin mülkü amiri gerekli görürse "Halkın günlük yaşamı için zaruri olan ve aksaması muhtemel ve ihtiyaçları karşılama" bahanesini kendisine gerekçe yaparak her türlü tedbiri almakta tam anlamıyla yetkili kılınmıştır.

Böylesi koşullar altında başlatılan Desan ve Yıldırım tersaneleri işçilerinin "mikro grevler" i. işverenlere ekonomik zarar vermekten oldukça uzaktır ve bu nedenle de işvereni uzlaşmaya zorlayıcı bir role sahip olamazlar. Bu gerçeği, Desan İşvereni Nedim Atabey'in "Grev beni etkilemeyecek" şeklindeki sözleri de doğruluyor.

"Grev" kararlarının hayata geçirilmesi ardından, işverenler, işyerlerinde "grev"e katılmayan işçilere ek olarak gerekli gördükleri sayıda işçiyi işe aldılar. Bunları, grevden önce alınmış işçilermiş gibi göstererek bu işe bir de kılıf uydurdular. Bu durumda işçilerin üretimi durdurma eylemi gibi bir sonuca ulaşmaları olanaksızdır.

Görüldüğü gibi yeni yasadaki grev hakkı, işverene zarar vererek O'nu anlaşmaya zorlama işlevi görmek yerine işçilere zarar veriyor. İşverenleri değil, işçileri korkutan bir "hak" durumundadır.

Bir sendika yöneticisinin yerinde bir benzetmeyle "dişleri ve tırnakları sökülmüş palyaçoya dönen aslan" a benzettiği bu türden grevlerle hak almak mümkün mü?

Grev hakkına sahip olmayan işyerlerini kapsayan işkolları (bu durumdaki işyerleri yaklaşık olarak sendikalı işçilerin yarısını kapsıyor) için yürütülen sözleşme pazarlıklarında ortaya çıkan uyuşmazlıklarla,ertelenen veya yasaklanan grevlerden geriye kalan uyuşmazlıklar da, tüm faşist düzenlerin"zorunlu tahkim" sisteminde olduğu gibi YHK'ya gitmekte ve YHK sözleşme niteliğinde tarafları bağlayan kesin kararlar almaktadır. YHK'nın bileşimi, kuruluş biçimi ve bugünekadarki pratiği, O'nun işçi düşmanı bir kuruluş olduğunu açık seçik ortaya koymuş bulunduğuna ve "ilke" kararlarıyla işverenlere yol göstermeye çalıştığına göre bundan sonra bağıtlanacak sözleşmelerin niteliğini tahmin etmek için kahin olmak gerekmez. Durum çok açıktır. Daha geçenlerde YHK, PTT İşvereniyle TÜRK-İŞ'e bağlı Haber-İş Sendikası arasında 10 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşme uyuşmazlığının kendisine intikalinden hemen sonra, tarafların uyuşmazlık konularından biri olan ücret konusunda yüzde 35+2000 Türk Lirası üzerinden anlaştıklarını bildirmiş olmalarına rağmen;

YHK, bu anlaşmayı kendi "ilke" lerine aykırı bularak sözleşmeyi yüzde 28+2400 TL'lik ücret artışıyla yenilemiştir.

Yukarıda açıklanan genel sistem içinde bunca yetkiyle donatılmış, pratikte sözleşmelerin büyük bir bölümünü bağıtlayacak olan YHK'nun bu somut olaydaki "kraldan fazla kralcı" tutumu, bağıtlanan ve bağıtlanacak olan sözleşmelerin işverenlerin "ilke"lerine uygun olacakları konusunda kuşkuya yer bırakmamaktadır.

Uygulanmakta olan yeni yasal sistemde grev silahının böylesine etkisizleştirilmesiyle işçi sınıfına ya masa başında kendi isteğiyle (!) ya da prosedür gereği uyuşmazlık sonrası yer alan YHK'nda, İMF patentli TİSK, TSKK' nun "ilke"lerine boyun eğmesi ikilemi dayatılıyor.

İşverenler ve faşizmin dayattığı bu esaret ve açlık çemberi, dayatmalara boyun eğmekle değil, sendikal mücadelede en etkin silah olan grev hakkı başta olmak üzere tüm sendikal hak ve özgürlükler için mücadele etmek ve faşizmin alaşağı edilme mücadelesini kararlıca sürdürmekle aşılabilir. İşçi sınıfı bu gerçeğe uygun olarak birleşmeli ve örgütlü savaşımı boyutlandırmalıdır. Kurtuluşa giden tek çıkar yol budur.

● ● ●

Pêşeng: Sayfa 6

TÜRK ŞOVENİZMİNE KARŞI DOĞRU HALKAYI YAKALAYABİLMEK

Ferhad ÇELENG

Geçtiğimiz Eylül ayında. Ermeni soykırımı ile ilgili olarak ABD Temsilciler Meclisi'nde ve Senato Dış İlişkiler Komitesi'nde kabul edilen iki ayrı tavsiye kararından sonra Türkiye'de yaygınlık kazanan "ulusal onur" tartışmaları ve alınan bazı tutumlar geleneksel Türk şovenizminin alabildiğine horlatılmasına yol açtı. Gerek, kukla partiler dahil tüm burjuva parti ve örgütler arasında olsun, gerekse tek tek burjuva kalemşörleri arasında olsun, tartışmaların dönüp dolaştığı eksen, aşırı ırkçılık, milliyetçilik ve şovenizmle yoğrulmuş "Türklük gurur ve şuuru' idi. Buna, bugün üstlendikleri uşaklık rolü gereği ABD hükümetini "masum" göstermeye çalışan Evren-Özal çetesinin manevraları da eklenince, tartışmalar görünüşte tamamen bir "curcuna" havasına büründü. Özellikle burjuva basınında, sanki Evren-Özal ikilisi ABD hükümetini savunurken diğer burjuva partileri de "anti- Amerikancılık" yapıyorlar gibisinden bir görünüm verilmeye çalışıldı.

Yeri geldiğinde barış ve demokrasi havarisi kesilen anlı-şanlı burjuva kalemşörler, tüm burjuva güçlerin birleştiği geleneksel ortak paydadan hareketle kim daha fazla "ulusal onur"u savunuyor yarışına girdiler, bol bol milliyetçilik ve şovenizm kışkırtıcılığını yaptılar. Her ne kadar anti-faşist mücadelede yer alabilecek burjuva güçlerin tutumlarını eleştirmek ve geleneksel Türk şovenizminin iç yüzünü sergilemek, Türkiye ve Kürdistanlı komünistlerin devrimci-demokratik güçlerin görevi ise de, Türkiye tarihi incelendiğinde, Türk burjuvazisinin miras aldığı şovenizm ve ırkçılık anlaşılır bir şeydir ve şaşılacak, yeniden keşfedilecek bir yönü de yoktur. Alınan tavırlar açıkça bunu gösteriyor.

Ne var ki, iş, burjuva güçlerin bu geleneksel tavırlarıyla sınırlı kalmadı. Komünistler ve devrimci-demokratik güçler, ABD'de alınan tavsiye kararlarının ardındaki hesapları, bunlara karşı Türkiye'deki burjuva güçler arasında oluşan tepkilerin çıkış noktalarını olduğu gibi ve gerçek amaçlarıyla ortaya çıkarıp, kitlelerde oluşabilecek şovenist şartlanmaların önüne geçmeleri veya en azından bu yönde azami çaba sarf etmeleri gerekirken, örneğin TKP sözünü ettiğimiz "curcuna" nın etkisinde kalarak-amaç ne olursa olsun-bazı yanlış sonuçlara vardı.TKP MK imzalı 17 Eylül 1984 tarihli bildiri ile Atılım'ın 1 Ekim 1984 tarihli sayısındaki "kurtulmak istiyorsak" ve "ABD emperyalizmine kölece bağımlılığa son verilmeden ulusal bağımsızlık, ulusal onur korunamaz" başlıklı yazılar incelendiğinde, TKP'nin, özünde Türk şovenizminden kaynaklanan tepkilerden etkilenerek ne denli yanlış ve temelsiz sonuçlar çıkardığı hemen görülür. İşte, biz özellikle bu yanlış ve 'curcuna" dan epeyce etkilenen tutuma dikkat çekmek istiyoruz.

OLUŞAN TEPKİLER NEYİN İFADESİDİR ?

TKP'nin temel yanılgı noktası; ABD'nin yetkili organlarında, 1915'te Türkiye'de milyonlarca Ermeni'nin katledilmesine yol açan soykırımı doğrulayan ve ABD dış politikasının saptanmasında Ermeni soykırımının gözönünde bulundurulmasını içeren iki ayrı tavsiye kararının alınması sonucu çeşitli burjuva çevrelerde oluşan tepkilerin neyin ifadesi olduğunun yanlış tespit edilmesidir. TKP MK bildirisinde şöyle deniliyor: " Amerikan Kongresi'nin son kararına karşı halkımızın sıralarından, barış ve demokrasi güçlerinin sözcülerinden yükselen tepkiler esas olarak halkımızın Amerikan köleliğine karşı, ulusal bağımsızlık, egemenlik istemlerinin bir ifadesidir." Ayrıca, Atılım'daki "kurtulmak istiyorsak" başlıklı yazıda "bir başbakan ki, kendine cumhur başkanı diyen zatla görüştükten sonra, Edirne'den Kars'a kadar tüm ülke Washington'a karşı nefret doluyken, çıkıp, 'ABD'de şimdi başkanlık seçimleri var. ABD ile ilişkiler sorununu bu seçimlerden sonra ele alacağız' diyebiliyor. Bir parlamento ki, bu sorunu gündemine almayı reddediyor" denilirken, yine , Atılım'ın birinci sayfasındaki, konuyla ilgili diğer yazıda da SODEP,DYP ve Refah Partisi adına yapılan açıklamalardan, eski dışişleri bakanlarından H. Esat Işık ve İ.Sabri Çağlayangil'ın demeçlerinden övgüyle sözediliyor. Evren-Özal çetesinin Amerikancılığından, kukla parlamentonun anti-ulusallığından ve ABD'nin Ermeni sorununu istismar ettiğinden bahsediliyor ama, SODEP,DYP veRP dahil HP ve MDP'yi de içeren burjuva partilerinden, burjuva kalemşörlerinden 'yükselen" tepkilerin nemenem bir şey olduğuna değinme gereği bile duyulmadığı gibi ,aksine "parlamento dışı muhalefet" ın açıklamalarından özenle seçilmiş cümleciklerle "Edirne'den Kars'a kadar tüm ülke"nın "Washington'a karşı nefret"le dolu olduğu kanıtlanmak isteniyor.

Halbuki iddia edildiği gibi, Ermenilerle ilgili son kararlar nedeniyle "Edirne'den Kars'a kadar tüm ülke Washington'a karşı nefret" le dolu olsa bile -bunun Ermeni soykırımını inkar temelinde olduğu açık bir gerçektir- bu durumdan komünistlerin, devrimci-demokratik güçlerin övgüyle bahsetmeleri bir yana, şapkalarını önlerine koyup düşünmeleri gerekir. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, ABD'nin son kararlarına karşı SODEP,DYP,RP'den HP ve MDP'ye; Uğur Mum-

cu'dan Nazlı Ilıcak'a; H.Esat Işık'tan İ.Sabri Çağlayangil'e kadar uzanan geniş yelpazede oluşan tepkiler, ne Ermeni soykırımının kabulünü ne de desteklenebilecek herhangi bir "çıkış"ı içeriyor. Hepsinin ağzından, kaleminden söz birliği edercesine çıkan, kararların, "Türkiye'nin ülkesiyle ve milletiyle bir bütün olduğu " "tarihsel gerçeği" ile çeliştiğidir. Açıktır ki, bu şovenist tavır alışların anti-emperyalistlikle zerre kadar alakası yoktur.

Dahası, bu tepkiler, K.Kıbrıs'ın işgal edilip Türkiye'ye ilhakını gerçekleştirme girişimlerinde ifadesini bulan yayılmacılığı; "ezeli düşmanımız Rumlar ve Yunanlılar" demagojileriyle halklararası düşmanlığı körüklemeyi; Kürt, Kürdistan deyince burjuvazi arasında yekpare bir ittifak oluşturmayı ve "Türkiye'de yaşıyan herkes Türk'tür" sözüne hangi amaçla olursa olsun ters davrananlara karşı -karşıtlık derecesi değişmekle birlikte- "kıyamet" koparmayı gelenek haline getiren; Fransa'da yapılan bir Ermeni anıtının açılış törenine katılan Sovyetler Birliği vatandaşı bir Ermeni din adamı nedeniyle Türk hükümetinin S. Birliğine protesto notası göndermesine kaynaklık eden Türk şovenizminin , milliyetçiliğin, aynı "Türklük gurur ve şuuru" nun ürünüdür. 1982'de Lübnan'ı işgal ederek Lübnan ve Filistin halklarına kan kusturan siyonist İsrail'in, istismar amacıyla işgalden hemen sonra, Kürdistan topraklarının dört devlet tarafından bölüşüldüğünü ve Filistin sorununu kendilerine dayatan bu devletlerin neden Kürdistan'ı boyunduruk altında tutuklarını ileri sürmesine Türkiyenin gösterdiği sert tepki hatırlardadır.

Öte yandan, Evren-Özal çetesinin "konuyu o kadar çok da büyütme yanlısı" olmamasının başlıca nedenleri, faşist diktatörlüğünün ABD ile olan yaşamsal bağlarından kaynaklanıyor. Yanı, diktatörlük ABD'ye o denli bağımlı hale gelmiştir ki, timsah gözyaşlarını bile doyunca dökebileceği serbestliğe sahip değildir. Bir de bazı burjuva partileri açısından muhalefette veya iktidarda bulunmanın getirdiği vazifeler var. Faşist diktatörlüğünün ABD uşaklığının ayyuka çıktığı günümüz koşullarında gittikçe güçlenen yığın muhalefetinin de hesaba katılarak kukla parlamentoda tek görüşün ortaya çıkmasını Evren-Özal çetesi de pek istemez. Çünkü bazen "demokrasicilik" oynamanın doğal bir parçası olan "havanda su dövmek"de tekelci burjuvazinin yalan ve demagojileri için gereklidir. Bugün ANAP yerine MDP veya DYP hükümette olsaydı "resmi" tavır pek farklı olmayacaktı. Çünkü burjuva partilerinin bu konudaki eleştirileri kendilerinin de belirttikleri gibi "detay" lara ilişkindir ve amaçları "milli birlik ve bütünlük" ilkesinin "kararlıca"savunulmasıdır, ABD'nin istismarına karşı Ermeni soykırımının daha bağnazca inkar edilmesidir.

Bu söylediklerimiz, anti-faşist saflarda yer alabilecek burjuva kesimlerinin bazı noktalarda özellikle anti-Amerikancı tutuma çekilebilecekleri gerçeğini dıştalamaz ama , bugün takındıkları tutumu,TKP ne denli övgüye değer bulsa da, "ulusal diyaloğ" ve "parlamento dışı partilerin birliği" adına yanlış sonuçlara varsa da, nesnel olarak barış ve demokrasiyle, ABD emperyalizmine karşı kin ve nefretle alakası yoktur ve şovenizmin danışkasıdır. Bu tutumun esas içeriğini belirleyen, karşı çıkmaların hareket noktasıdır. Yoksa sınıfsal dayanak olarak cunta karşıtı olma her derde deva değildir ve bu güçlerin her "karşıtlığı"doğal olarak desteklenmez. Komünistler, devrimci-demokratik güçler anti-faşist saflarda yer alabilecek burjuva güçlerinin barış ve demokrasiyle ilgili ileriye yönelik adımlarını(örneğin, genel "af", sendikal hak ve özgürlükler, basın-yayın özgürlüğü vb. gibi konularda) desteklerler ve işbirliğini sağlamaya çalışırlar; ancak Ermeni soykırımını inkar edip Türk şovenizmini horlatan çıkışlar ne adına yapılırsa yapılsın desteklenmez ve bu konuda en ufak bir kararsızlık gösterilemez.

Ayrıca, kukla parlamento Ermenilerle ilgili tavsiye kararlarının görüşülmesini kabul ederek HP tarafından verilen görüşme önergesine göre 25 Eylül'ü "kızılderilileri ve zencileri anma günü"olarak ilan etseydi bile, tepkilerin mantığı yine istismar rekabeti ve şovenizm olacaktı. TKP'nin, "parlamentonun hiçbir biçimde ulusal bir niteliğe sahip olmadığı"na yorumladığı bu "red"olayı görüldüğü gibi -genel görüşme önergesinin içeriğinden dolayı- hiç de kukla parlamentonun ulusal niteliğe sahip olup olmadığının bir göstergesi değildir, olamaz da. Şayet önerge kabul edilip, Ermeni soykırımının inkarı yeniden tescil edilseydi, "Türkiye'nin milli birlik ve bütünlüğü"nü tartışma konusu eden ABD'ye,parlamentonun ortak görüşü olarak "sert' bir uyarı yapılsaydı, bu bir N. Nadi için, U.Mumcu için,M,Soysal için ve SODEP liler için "ulusal" bir davranış olurdu ama komünistler, devrimci-demokratik güçler açısından asla "ulusal" bir davranış olarak yorumlanamazdı. O durumda parlamento yine anti-ulusal niteliğini korumuş olacaktı. Bizler ancak böylesi "ulusal"davranışın nemenem bir "ulusal"lık olduğu konusunda, kitlelere yönelik ajitasyon ve propaganda çalışmalarımızda açık bir örnek daha gösterebilme olanağına kavuşmuş olurduk. Yani, "red" olayı, ABD'ye bağımlılığın ne denli uç noktalara vardığının bir göstergesi olmakla birlikte, kabul durumunda parlamentonun ulusal niteliğe sahip olduğu -ki, ulusal kelimesi burjuva güçlerin kullandığı anlamda kullanılmıyorsa- kanıtlanmış olmayacaktı.

Görüldüğü gibi, ABD nin son kararlarına karşı "milli birlik ve bütünlük"temelinde "Edirne'den Kars'a kadar tüm ülke"de yükselen tepkiler hangi açıdan ele alınırsa alınsın, esas olarak halklarımızın Amerikan köleliğine karşı, bağımsızlık,egemenlik istemlerinin bir ifadesi değil, olsa olsa şovenist şartlanmaların sonucu olan ve komünistlerce, devrimci-demokratik güçlerce gerçek nitelikleri açığa çıkarılması gereken tepkilerdir. Oluşan tepkilerin neyin ifadesi olduğunu belirleyen işte bu "milli birlik ve bütünlük" görüşünün tepkilerin odağına oturtulmuş olmasıdır. Ve TKP'nin yanılgıları da bu gerçeğin tüm yönleriyle kavranılamamasından kaynaklanıyor.

Pêşeng: Sayfa 8

TÜRK BURJUVAZİSİNİN GELENEKSEL TUTUMU

Türk burjuvazisinin geçmişi incelendiğinde, Kürt, Ermeni, Rum, Yunan vb. "milli güvenliği" ilgilendiren konularda, beş aşağı beş yukarı aynı anlayıştan kaynaklanan tutumlar hemen göze çarpar. Bu geleneksel tutum şimdi de sürüyor. Pek uzaklara gitmeye gerek yok. Örneğin, K.Kıbrıs'ta kukla ve korsan bir "cumhuriyet"ın ilan edilmesi Ege'deki yayılmacı amaçlar konusunda tüm burjuva güçler arasında temelde bir görüşbirliği mevcuttur. Ermeni soykırımının inkar edilmesi ve dahası Ermeni halkının "suçlu" çıkarılması çabalarında burjuva güçler yarış halindedir. Hemen hemen tüm burjuva partiler, aylardır Kürdistan halkına yönelik sindirme ve imha eylemlerini sürdüren kanlı Evren cuntasının bu yöndeki politikalarına "bölücülük" yaygaralarıyla tam destek vermelerinin yanında "Kürt sorunu"nun "köklü" çözümü için de birbirilerine akıl hocalığı yapıyorlar.

Bu tutumlar, Türk burjuvazizinin geleneksel tutumlarıdır. Burjuva hükümetler ve muhalefetler, burjuva devletin biçimleri değişiyor,ama şimdiye kadar değişmeyen yukarda belirttiğimiz şovenist tutumlardır.

ŞOVENİST ŞARTLANMALARI KIRMANIN YOLU

Her konuda olduğu gibi, Ermeni sorununda da istismarcı ve şovenist tutumları açığa çıkarıp kitleler içerisinde teşhir ve tecrit etmek; hem görünüşte de olsa emperyalizmle Türk burjuvazisi arasında çıkan çelişkilerden faydalanabilmek açısından, hem de işçi sınıfının bağımsız sınıf politikasını dostlara ve düşmanlara göstermek açısından gerekli ve zorunludur. Türkiye'de şovenizmin etkinliğini kırmanın çeşitli yol ve yöntemleri vardır.

Kürdistanlı ve Türkiyeli komünistlere, devrimci-demokratik güçlere çok önemli görevler düşüyor. Bir taraftan, ABD'nin Ermeni soykırımını istismar amacıyla kullandığı belirtilirken,öte yandan Türkiye'de, sosyal demokratlardan cuntacılara kadar uzanan geniş yelpazeden "yükselen" tepkilerin özünde Ermeni soykırımını inkardan ve "Türkiye'nin ülkesiyle ve milletiyle bir bütün olduğu" ilkesinden kaynaklandığını; faşist çetenin "yumuşak"lığının ise iktidar "sorumluluğu" ve ABD'ye tam bağımlılıktan kaynaklandığını vurgulamak; bu tutumu Ermeni sorunundaki saflaşmaların odağına oturtmak Türk şovenizmine karşı ikircimsiz ve doğru tutum geliştirmenin ön koşuludur. İşte bu zeminde yükselecek tepkiler ancak halklarımızın emperyalist köleliğe, sömürgeciliğe ve şovenizmin her türlüsüne karşı tepkilerinin ifadesi olabilir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki TKP, Ermeni soykırımına ilişkin ABD'nin son kararlarına karşı burjuva güçlerde oluşan tepkilerin bağnaz şovenist içeriğini açığa vurup, deşifre etmesi gerekirken bunu yapmayarak, hangi gerekçe ve amaçlarla olursa olsun Türk şovenizmine karşı bu konuda doğru halkayı yakalayamamıştır. Burjuva güçlerde oluşan söz konusu tepkiler ile bugün halkımıza yönelik açık imha ve sindirme hareketini sürdüren faşist diktatörlüğün bu yöndeki eylemlerini, bir eksik veya fazlasıyla destekleyen burjuva güçlerinin bu tutumlarına kaynaklık eden mantığın aynı olduğunu görememiştir

«Af»Talebini Yükseltelim

Kürdistan halkına karşı başlatılan imha ve sindirme hareketinin sürdürüldüğü bir dönemde, faşist diktatörlük, bir yandan Türkiye ve Kürdistan halkları üzerindeki baskı ve terörünü yoğunlaştırıp cezaevlerine yeni binlerce insanı alırken öte yandan da cezaevlerinin yaşam koşulları daha da kötüleştiriliyor; sanıklar hızla ağır cezalara çarptırılıyorlar.

Diktatörlüğün elebaşlarından K.Evren ve T.Özal, bizzat açıklamalarda bulunarak cezaevlerinde tutulmakta olan tutuklulara karşı tavrın bundan böyle daha da sertleştirilmeye çalışılacağını ima ettiler. Evren, Kürdistan'a yaptığı gezisinde idam cezasını yüceltti; bundan övgüyle bahsederek yığınların "af" talebine karşılık verme niyetinde olmamaları bir yana, bu talebin amaçlarının aksine uygun uygulamaların sertleştirilerek sürdürülmesi düşüncesinde olduklarını açıkladı.

Diktatörlük elebaşlarının gerçek tavrı bu. Ancak oyalama-aldatma taktiklerinden vazgeçmiş de değiller. Kürdistan'a yönelik operasyonların sürdürülmesi yoğun bir şovenist-militarist propaganda eşliğinde yürütülüyor. Kürt halkına karşı ortak tutum takınan bütün burjuva partileri, halkı kendilerinden yana ve Kürt halkının ulusal demokratik taleplerine karşı tutum almaya yönelik şartlandırmaya çalışıyorlar. Tekelci burjuvazi denetimindeki basın-yayın organları Kürt halkına karşı düşmanlık temelinde yoğun bir kampanyaya girişmiştir. Parlamento, halk yığınlarının "af" talebi uğruna yürütükleri mücadeleyi geriletmek amacıyla aldatma-oyalama taktiklerinin uygulanmasına hizmet edecek bir şekilde dikkatleri cezaevlerindeki uygulamalar ve "af"tan uzaklaştırmaya çalışıyor.

Bu çerçevede, Genel Kurmay Başkanlığı'nın izniyle 7 milletvekili cezaevlerini gezerek incelemelerde bulunacakmış. Güya bunlar, askeri ve sivil cezaevlerini gezecek ve tutuklulara kötü muamele yapılıp yapılmadığı konusunda rapor hazırlayacaklarmış. Ama daha işin başında bile amacın bu olmadığı,resmi ağızlardan çıkan açıklamalardan dahi anlaşılıyor.

Adelet Bakanı Necat Erdem yaptığı açıklamada şöyle diyor: "Yapılacak araştırma ve inceleme gezisi sonucunda hazırlanacak rapor ile cezaevi koşullarının iddia edildiği gibi olmadığı ortaya konulacaktır." Yani nasıl bir rapor hazırlanacağının çerçe-

Devamı sayfa 11'de

Korkunun Ecele Faydası Yoktur

1984- 1985 öğretim yılına, Ekim ayının ilk haftasında başlayan üniversitelerin açılış törenleri bir hayli "renkli" geçti. K.Evren, T. Özal, bakanlar, kukla parlamentonun üyeleri ve diğer bazı üst düzey yetkililer üniversitelerin açılış törenlerine bizzat katılarak yalan ve demagojilerle öğrenci gençliği etkilemeye çalıştılar, açıktan açığa tehditler savurdular.

Son dört yıldır,işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın yolunda yürüyen gençliğin militan kadrolarını sokak ortalarında, köy meydanlarında, dağbaşlarında, işkencehanelerde katleden; gençliği halkın yolundan ayırmak için düzenin tümyozlaştırma araçlarını harekete geçiren; binlerce öğrenciyi okullardan atan; işçi, memur ve yoksul köylü kesiminden gelen gençliğe yüksek öğrenimi olanaksız hale getiren; üniversite diploması olanların önemli bir kesimini işsizlikle başbaşa bırakan bu gençlik düşmanı cuntacıların açılış törenlerinde yaptıkları konuşmalar, onların neden bu yıl, bu denli üniversitelere eğildiklerini ortaya koymaya yetiyor.

Açılış törenlerinde konuşan tüm cuntacılar, 12 Eylül öncesi dönemi hatırlatarak "devleti yıkmak isteyenlerin, ilk hedef olarak üniversiteleri" seçtiklerini ve bugün de aynı faaliyetlerin sürdürüldüğünü altını çizerek belirttiler. Özellikle K. Evren Van'daki 100. Yıl Üniversitesi'nde yaptığı konuşmada, ağzındaki baklayı çıkararak cuntanın, merkezi yönlendiriciliğe kavuşturulamamış da olsa gittikçe hareketlenen üniversite gençliğinden duyduğu korkuyu dile getirdi, bol bol "nasihat" verdi.

Faşist diktatörlük çok iyi biliyor ki, gençliği kazanma mücadelesi aynı zamanda geleceği kazanma mücadelesidir ve gençlik kimden yana ise gelecek de onundur. Bu nedenledir ki, Evren - Özal çetesi, genel yığın muhalefetinden korktuğu gibi gençliğin "yolumuz işçi sınıfı ve emekçi halkımızın yoludur" şiarıyla harekete geçmesinden de korkmaktadır. Bu yöndeki en ufak bir belirtiye dahi tahammülleri yoktur. Bu yıl, eli kanlı cuntacıların leş kargaları gibi üniversitelere üşüşmelerinin başlıca nedeni, geleceğe duyulan korkudur.

Ama ne yazık ki, korkunun ecele faydası yoktur.Bu yıl, 80 bin üniversite öğrencisinin barınacak yer bulamadığını kendi ağızlarıyla itiraf edenler; üniversitelerde her türlü özerkliği yokedip üniversiteleri liseler düzeyine indirgeyenler;gençliğe , ağır yaşam koşullarının kat kat gerisinde bir kredi miktarını reva görenler; özgür düşünemeyen, "evet efendim"ci , lumpen bir gençlik özlemi içinde olanlar, yani kodaman tekelci burjuvazi ve uşakları Evren'ler, Özal'lar gençliğe mutlu bir gelecek vaddedemezler. Onlar, istedikleri kadar yalan ve demagojilerle, tehditlerle,gençliği "yola" getirmeye çalışsınlar. Biz, gençliği faşizme teslim etmeyeceğiz. İşçi sınıfı ve emekçi halkın yolunda mücadele vererek ülke topraklarını sımsıcak kanıyla sulayan gençlik, dün olduğu gibi bugün de faşizme teslim olmayacaktır.

●

Kahrolsun sömürgeci-faşist diktatörlük !

DOĞRULARI SAVUNMAK YETMEZ

Baştarafı sayfa 2'de

Varolan eksiklik ve yanlışlıkların kendiliğinden giderilmeyeceği açıktır. Hatta, eksiklik ve yanlışlıkların farkında olmak veya bunları sadece belirtmek de kendi başına yeterli değildir. Eğer her parti örgütü ve tek tek üye, çalışmalardaki ekisiklik ve yanlışlıkların farkında olarak,bir taraftan yapıcı ve çözümleyici eleştirileri, önerileri üst organlara iletirken, diğer yandan da kendisinden, kendi biriminden başlamak üzere çalışmalardaki eksiklikleri, aksaklıkları, yanlışlıkları gidermeye koyulursa ancak, üzerine düşeni yerine getirmiş olur, teori ile pratiğin diyalektik birliğini kendi çalışmalarında gerçekleştirmiş olur. Yoksa, varolan bir eksiklik ve yanlışlığı belirtip sadece bununla yetinmek ya da daha sıkı sarılmak yerine güvensizliğe, inançsızlığa saplanmak; eksiklik ve yanlışlıkları mutlaka gidermek zorunda olduğumuzun bilincinde olarak üyeliğin tüm gereklerini yerine getirmemek; sorunların çözümü için gereken fedakarlığı,esnekliği, tahammülü ve kararlılığı göstermemek; bırakalım çalışmalardaki eksiklik ve yanlışlıkları gidermeye, aksine eksiklik ve yanlışlıkları güçlendirmeye hizmet eder. Eksiklik ve yanlışlıkları gidermek, doğruları ise geliştirip güçlendirmek için, en büyük zorluk ve engellere göğüs gererek sürekli çalışmaktan başka bir yol yoktur. Bu nedenle tüm çalışmalarda teori ile pratiğin birlikteliğini sağlamak için görevlere sımsıkı sarılmak, partiye ve halka karşı sorumlu davranmanın da bir gereğidir.

İyi bilinmelidir ki, partimizin tarihsel misyonuna uygun pratik öncülüğün kazanılması sadece doğruları savunmakla gerçekleşemez. Savunulan doğrular yığınlar içerisinde maddileşmelidir ki, parti, hem yığınların içinde, hem de yığınların önünde olsun; partinin gerçek gücü, sayısal gücünü kat kat aşsın.

●

Pêşeng: Sayfa 10

CİGERXWİN ÖLDÜ

Baştarafı sayfa 12'de

juva-feodal karekterdeki Kürt ulusal örgütlerinden çok Suriye Komünist Partisi'ne sempati duydu. Çalışmalarında bu partiye destek oldu. Sonra, Suriye Kürtleri Demokrat Partisi'nin kuruluş çalışmalarına katıldı, kısa bir süre sonra Partinin Merkez Komitesi üyeliğine seçildi. Mısır ın Cemal Abdul Nasır iktidarı döneminde Suriye-Mısır birliğinin oluşumundan sonra başlatılan Kürt yurtseverleri ve komünist avından dolayı 1959 yılında Irak Kürdistanı'na kaçmak zorunda kaldı. 1962'de Irak'ta yakalanıp Suriye'ye teslim edilmesi üzerine bir süre zindanda yattı, ondan sonra da sürgün cezasına çarptırıldı. Cigerxwin, örgütlü çalışmalarına ara vermeden SKDP'deki ayrışmalar sonucu ortaya çıkan Suriye Kürtleri İlerici Demokratik Partisi'nde Merkez Komite üyesi olarak yerini aldı. 1970 yılında Suriye'de çalışma imkanlarını sınırlanması üzerine Lübnan'a geçti. 1979 yılında İsveç'e iltica etti. İsveç'te de politik mücadelesini ve kültürel çalışmalarını yaşamının sonuna kadar sürdürdü. Suriye Kürtleri İlerici Demokratik Partisi Merkez Komitesi üyeliğinin yanısıra Avrupa sorumluluğunu da üstlendi.

Cigerxwin, 81 yıllık ömrünün 60 yıldan aşkınını Kürt halkının kurtuluş mücadelesine adadı. Ülkemiz üzerindeki sömürgeci baskılara, yerel gerici güçlere, cehalete karşı amansız bir savaşım yürüttü.

Cigerxwin yazılı edebiyatımıza yaptığı katkılardan dolayı Kürdistan'ın her dört parçasında yaşayan Kürt halk topluluklarının dilinde efsaneleşti. Bugün, Kürt şiiri, Cigerxwin'in şiirlerinin derin etkisini taşımaktadır. Cigerxwinden etkilenmemiş, esinlenmemiş Kürt şairi yoktur.

Cigerxwin'in şiirleri 7 divanda toplanmıştır: Birinci divanını (1945-Şam) takiben "Şewra Azadi" (1954-Şam) adlı ikinci divanı çıktı. Bundan sonra sırasıyla şu divanları basıldı; 'Kîme Ez" (1973-Beyrut), "Ronak" (1980-Stockholm), "Zend-Avista" (1981-Stockholm), "Şefaq" (1982-Stockholm) "Hêvî" (1983-Stockholm). Bu şiir divanlarından başka değişik konularda yazıları ve "Reşoyê Darî" (hikaye), "Gotinên Pêşiya" (atasözleri), "Salar u Midya" (Salar ve Midya) vs. gibi yapıtları da yayınlandı.

Cigerxwin gibi bir şairini yitirdiğinden dolayı Kürdistan halkı derin bir üzüntü duyuyor. Ama şiirlerinin derin etkisi Kürdistan halkının yüreğinde derin izlerini hissettirmeye, bir direniş aracı, bir uyanış aracı olma niteliklerini korumaya devam edecek.

Kürdistan halkı O'nu unutmayacak, anısını daima kalbinin derinliklerinde yaşatacaktır●

İhanet Şebekeleri

Baştarafı sayfa 1'de

larıyla işbirliği halinde uyguladıkları baskı sindirme ve terör eylemleriyle devleti "bölücüler", 'komünisteler ve 'kaçakçılar'' dan korunmaya, gelişen ulusal demokratik mücadeleyi bastırmaya çalıştılar.

Ağustos'ta başlayan operasyonlarla birlikte bu güçler daha da etkinleştirilmeye çalışıldılar. Devletin saldırı ve istihbarat teşkilatlarıyla birlikte hareket eden, Kürt halkı üzerinde terör estiren "sivil" milis güçler, çeşitli yörelerde bazı Kürt emekçilerini bizzat kurşunlayarak TC ye bağlılıklarını gösterdiler.

Faşist diktatörlük gerekli gördüğü operasyonları sadece kendi ordu, polis, MİT ve "Kontr-Gerilla' güçlerine dayanarak gerçekleştiremiyor. Silah altına alınan sivillerle bu boşluk doldurulmak isteniyor. Bu "sivil" çeteleri, ordu, polis, MİT ve 'Kontr-Gerilla" gibi kuruluşlara kılavuzluk, muhbirlik etmek ve gerekli görülen tüm yerlerde askersel eylemleri yerine getirmek göreviyle yükümlü halk düşmanı gruplardırlar. "Sivil" milisler ihanet şebekeleridir.

Faşist diktatörlüğün yönetici leri atalarından devraldıkları ve günümüzün faşist diktatörlüklerinden esinlenerek şekillendirdikleri bu ihanet şebekelerinin devlete desteğinin Kürt halkının ulusal demokratik halk devrimi mücadelesini engellemeye yetebileceğini sanılmasın. Sömürgeciler hiç bir şekilde devrimimizin başarıya ulaşmasını engelleyemeyecekler. Kürt halkı direnecek ve kazanacaktır.

"AF" TALEBİNİ ...

Baştarafı sayfa 9'da

vesi de peşinen ortaya konmuş oluyor. O halde Türkiye ve Kürdistan halkları böylesi bir araştırmada olumlu bir sonuç bekleyebilirler mi?

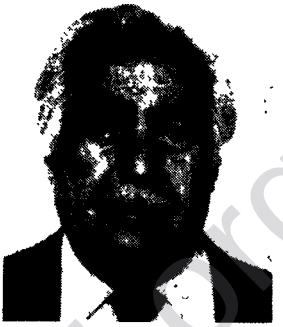
"Af" talebi, Kürdistan'daki operasyonlara yönelik propagandalarla geri plana itilmek isteniyor. Anti-faşist güçleri bekleyen önemli güncel bir görev de, bugün, bu talebin inatla ileri sürülmesi ve bu çerçevede kitle desteğini artırmaya çalışmaktır. Diktatörlük, tutuklulara özgürlük tanımak zorunda bırakılmalı ve tüm manevraları açığa çıkarılarak teşhir edilmelidir.

PÊŞENG'İ OKU-OKUT !

YAZI VE HABERLE GÜÇLENDİR !

HALKIMIZIN MİLİTAN ŞAİRİ :

CİGERXWİN ÖLDÜ

Yaşamı, yarım asırlık mücadele tarihimizle bütünleşmiş, şiirleri savaş alanlarında naralarımız olmuş, büyük ozanımız Cigerxwin, 22 Ekim 1984 günü sabaha karşı ülkesinden binlerce kilometre uzaklıkta sürgünde yaşadığı Stockholm'de yaşama gözlerini yumdu. Bugün Kürdistan dağlarında savaşan peşmergelerin, zindanlardaki sindirme hareketlerine karşı direnen savaş esirlerimizin, illegal koşullarda savaşan her militanımızın uyanmasında, yetişmesinde şu veya bu şekilde, az veya çok Cigerxwin'in etkisi vardır. Şiirleri, sömürgeci mahkemede dilimizin varlığını ispatlamada belge, düğünlerde türkü, zindanlarda, savaş alanlarında direnç gücümüz oldu, oluyor.

Cigerxwin 1903 yılında Mardin'e bağlı Hasar köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. O, daha çocuk yaşta iken anne ve babasını kaybetti. Çocukluğundan başlayarak yaşamın zorluklarıyla boğuştu. Bu O'nun olgunlaşmasını ve yaşamı daha yakından tanımasını çabuklaştırdı. Ağabeyinin yanında büyüdü. Zamanın en yaygın, neredeyse tek eğitimi olan medreseye gitti. 1928 yılında medrese eğitimini bitirip imamlık etmeye başladı.

1925'teki Şeyh Said hareketinden derinden etkilendi. Daha sonraki yıllarda kurulan "Hoybun Cemiyeti"nin faal üyelerinden birisi oldu.

İmamlık yıllarında Kürdistan'ın bir çok köyünü dolaşması, O'nun Kürt kültürünü, dilini, çeşitli zenginlikleriyle birlikte daha da derinden tanımasında önemli rol oynadı. Cigerxwin daha medrese öğrenciliği yıllarında şiire heveste sarılmıştı. Kürt köylülerinin ağalardan, Kürt halkının sömürgecilerden gördüğü baskıya, zulme yaşamıyla, bizzat gözleriyle binlerce defa şait olması şiirlerinin daha da zenginleşmesine, anlam kazanmasına, köylüden, emekçiden yana taraf olmasını, zulme, talana, zorbalığa karşı çıkmasına, onlarla uzlaşmaz bir nitelik kazanmasına neden oldu.

Cigerxwin, bulunduğu köyde çıkan aşiret kavgasına bulaşmamak ve bulaştırılmak tehlikesinden uzaklaşabilmek için Suriye Kürdistanı'na geçti. O dönemde Suriye Kürdistanı, Fransızların egemenliği altında idi. Cigerxwin, Fransız emperyalizmine karşı savaşım verdi, hiç bir zaman uzlaşmadı. Bu dönemde kültürel çalışmalarına hız verdi. Şam'da, K. Bedirxan ın yönetiminde çıkan "Hawar" dergisine şiirler yazdı. Diğer taraftan da olanak buldukça Kürt gençlerini toplayıp onlara Kürtçe okuma yazma öğretti. Cigerxwin, latin harfleriyle ilk Kürtçe yazan insanlardan biridir. O aynı zamanda, latin harfleriyle Kürtçe yazının yaygınlaştırılması için ilk öğretmenlik yapanlardan biridir de.

Cigerxwin, 1940 yıllarından sonra tekrar canlanan ulusal hareketin ortaya çıkardığı bur-

Devamı sayfa 11'de

CİGERXWİN'İN ÖLÜMÜ DOLAYISIYLA PARTİMİZİN SKİDP'YE GÖNDERDİĞİ BAŞSAĞLIĞI MESAJI

SURİYE KÜRTLERİ İLERİCİ DEMOKRATİK PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİNE

Partinizin Merkez Komitesi üyesi, ateşli yurtsever, büyük şair Cigerxwin'in ölümü nedeniyle duyduğunuz derin üzüntü ve acıyı paylaşıyoruz.

Cigerxwin, halkımızın ulusal ve doplumsal kurtuluş mücadelesine engin yurtseverlik duygularıyla taşan enternasyonalist ve toplumsal içerikli şiirleriyle katılmış; yaşamı boyunca ülkemizde ve dünyada özgürlük ve barışın hüküm sürmesi için mücadele etmiştir. Bu nedenlerle sömürgecilerin, özgürlük ve barış düşmanlarının hışmına uğramış; ağır baskı ve zulüm görmüştü. Halkımızın kahırlı yazgısını paylaşan Cigerxwin, bu anlamlı görevini ömrünün son dakikasına kadar sürdürmüştü.

Ülkemizin en ücra köşesine kadar tüm halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde bir silah olarak kullanılan ve kullanılacak olan şiirleriyle ölümsüzleşen Cigerxwin'in anısı önünde saygıyla eğiliriz.

Yoldaşça Selamlarımızla.

PPKK
Politik Bürosu

Pêşeng: Sayfa 12